

Evankeliumi ensikertalaiselle

1. Kristityn malli puuttuu

Kaikkialla lähetystyössä tapaamme ihmisiä, jotka eivät ole milloinkaan elämässään kuulleet Jeesuksesta Kristuksesta mitään. Monella heillä saattaa silti olla jonkinlaista tietoa kristinuskon olemassaolosta pelkästään koulussa saamansa yleissivistävän opetuksen perusteella. Näin saatu jonkinlainen käsitys kristinuskosta saattaa olla täysin väärä tai sisältää oikeata tietoa aivan väärin suhteutettuna.

Korkean koulutustason Japanissa tuskin kukaan peruskoulunsa käynyt on välttynyt saamasta tietoa kristinuskon olemassaolosta, mutta silti maassa on miljoonittain ihmisiä, jotka eivät tunne ainoatakaan kristittyä ihmistä, jolta he voisivat saada ensikäden tietoa hänen uskostaan ja nähdä käytännössä, miten kristitty elää. Näin ollen valtaosa japanilaisista pitää kristinuskoa yhtenä uskontona muiden joukossa. Ja muita uskontoja hänen ympärillään kyllä sitten riittääkin.

2. Varauksellisuus kristinuskoon nähden

Hän ei normaalisti voi kuvitella, että kristinuskolla olisi mitään ainutlaatuista tarjottavaa. Pikemminkin siihen suhtaudutaan melkoisella varautuneisuudella useastakin syystä. Sen katsotaan kuuluvan ulkomaalaisille eikä japanilaisille. Koska lähes kolmesataa vuotta kristinuskko oli maassa kielletty, siihen liittyvää pidetään edelleen jonkinlaisena yhteisönsä hylkääjänä, vaikka kristinuskon maine korkean eettisen tason ylläpitäjänä varsin laajasti tunnustetaan. Voimakkain kristinuskkoa vastustava ennakoasenne nousee siitä, että julkisesti kristityiksi tunnustautuneet, jos sellaisia tunnetaan, eivät osallistu esi-isien henkien kumartamiseen. Tavallinen japanilainen pitää sitä erittäin tärkeänä ja sitä vastustavia asenteita täysin käsittämättöminä.

Vaikka siis kristinuskon maine maassa on pysynyt kohtuullisen korkealla harhaoppien erittäin aktiivisesta ja tätä mainetta tuhoavasta toiminnasta huolimatta, harva japanilainen kuvittelee löytävänsä sen suunnalta mitään sellaista uutta, jota hänellä ei olisi entuudestaan omissa kansallisissa uskonnoissaan, joista monet uudemmat ovat kaiken lisäksi sisällyttäneet opetuksiinsa melko annoksen raamatullista ainestakin.

3. Aito uteliaisuus

Siitä huolimatta tavallinen japanilainen tuntee tiettyä mielenkiintoa kristinuskoa kohtaan. Jos ja kun hän sitten törmää johonkin elävään ja todistavaan kristittyyn, hän saattaa olla erittäin utelias saamaan tarkempaa tietoa kristinuskon sisällöstä, vaikka yleensä samalla viestittääkin sitä, että tästä hänen tiedonhalustaan ei pidä vetää väärää johtopäätöksiä. Hän ei ole valmis sitoutumaan siihen, koska hän on mitä voimakkaimmin ihmissuhde- ja ryhmäsidostensa kautta liitetty shintolaisuuden ja buddhalaisuuden vaikutuspiiriin.

4. Totuus ja sitoutuminen

Kristinuskon totuudellisuudesta vakuuttuminenkaan ei japanilaiselle sinänsä riitä, koska hänen sitoutumisensa muuhunkaan uskonnollisuuteen ei perustu ensi sijassa totuuskysymykseen, vaan tunnevaltaisiin ja yhteisiin etuihin perustuviin siteisiin. Vasta selkeä sitoutuminen Kristuksen persoonaan ja Hänen seurakuntaansa merkitsee hänelle kristityksi tulemistä. Japanissa onkin siitä syystä yllättävän suuri joukko väestöä, sanotaan jopa 30 prosenttia, joka älyllisellä tasolla pitää kristinuskoa oikeana ja totena, mutta joka ei silti ole mitenkään sitoutunut kristilliseen seurakuntaan. Ikävä kyllä kristinuskosta useinkin samaistetaan siellä sitten älymystön uskonnoksi. Se antaa todellisia vastauksia ajattelevan ihmisen totuuden etsintään, mihin idän muu uskonnollisuus ei edes pyri vastaamaan. Idän uskonnollisuushan on luonteeltaan täysin subjektiivista, ihmisen sisäiseen kokemukseen perustuvaa, eikä sisäisten kokemusten totuudellisuutta sen mukaan voi eikä tarvitse mitata.

Tällaisissa oloissa lähetystyöntekijä kohtaa varsin paljon ihmisiä, jotka uteliaisuudesta tulevat hänen luokseen kyselemään kristinuskon sisällöstä. Tällainen utelias ihminen tekee kysymyksensä erityisen mielellään lähetysaarnajalle, sillä hänen ulkomaalaisuutensa ja kristillinen kulttuuritaustansa tekee hänestä kyselijän mielestä kristinuskon paremman asiantuntijan kuin japanilaisesta kristitystä. Lisäksi hänen ulkomaalaisuutensa pitää häntä riittävän etäällä kyselijästä, niin että välitön "vaara" sidotuksi joutumisesta on hänelle vähäinen. Näin hänen ennakoasenteensa kristinuskosta ulkomaalaisten uskontona tavallaan vahvistuu, mutta kieltämättä tämä seikka tarjoaa lähetysaarnajalle yllättävän paljon mahdollisuuksia saavuttaa sellaisiakin ihmisiä, jotka eivät missään tapauksessa olisi lähteneet esittämään kysymyksiään japanilaiselle kristitylle.

5.1. Mitä kristinuskosta opettaa?

Lähetystyöntekijä joutuu siksi aika usein tilanteeseen, jossa hänen olohuoneeseensa tai työhuoneeseensa ilmaantuu täysin uusi ihminen, joka ensi töikseen pyytää selittämään, mitä kristinuskosta oikein opettaa. Tähän kysymykseen hänen tulee käytännössä kyetä vastaamaan noin tunnin keskustelun sallimissa rajoissa. Lisäksi hänen pitäisi vielä kyetä siinä ajassa herättämään kyselijässä niin paljon lisämielenkiintoa, että hän tulisi toistamiseenkin ja heti ensi käynnillä uskaltaisi ottaa näin yhden ehkä lyhyen mutta sitäkin tärkeämmän askeleen sitoutumisen suuntaan.

5.2. Mistä lähteä liikkeelle?

Mistä lähten tulisi lähteä liikkeelle? Tietysti tilanteesta riippuen eri tavoin sillä tällaisella uteliaalla kyselijällä on aina syvemmällä sydämessään elämän kysymyksiä, joihin hän viime kädessä etsii vastausta. Niitä hän ei tietenkään hevin ensi kättelyssä paljasta, mutta jos lähetti saa jostakin hänen vinkistään kiinni, ja aavistelee hänen sydämensä syvempien kysymysten laadun, niin hänelle tarjoutuu paras mahdollisuus ihmisen lähestymiseen. Hän voi nimittäin kertoa, millä tavalla Jeesus Kristus on tullut juuri kyselijän syvimpiä ongelmia ratkomaan. Monen kohdalla saattaa kuitenkin olla erittäin vaikeata heti aluksi päästä kiinni hänen sydämen syvimpiin asioihin. Siksi on usein aluksi pakko turvautua johonkin yleisempään lähestymistapaan samalla tarkkaavaisesti

seuraten kyselijää saadakseen selvyuden hänen elämänsä kipeistä kysymyksistä.

5.3. Sydämen voittaminen

Tavoitteena tällaisessa keskustelussa on lähestyä kyselijän sydäntä, sillä se on voitettava Herran puolelle eikä vain tyydyttävä antamaan hänelle tietoa ja älyllisiä vastauksia. Eräs usein käytetty lähestymistapa on kertoa omasta tiestään Herran Jeesuksen tuntemiseen, omista synneistään, omista kivuistaan ja siitä, miten Herra vastasi niihin.

6. Jumalan yleinen ilmoitus

Omista kokemuksistakin kerrottaessa on kaiken aikaa siihen liitettävä vahva opetuksellinen panos, sillä kyselijällä ei välttämättä ole mitään käsitystä sellaisista peruskäsitteistä kuin Jumala, synty, pelastus, armo jne. Hän kuulee ehkä ensi kertaa jopa nimen Jeesus Kristus, vaikka "kristinusko" -sana onkin hänelle tuttu. Opettaminen ei sikäli kuitenkaan lähde liikkeelle nollassa, että Jumalan yleinen ilmoitus on käynyt sitä ennen. Jumalan luomistekojen ja omantunnon toiminnan perusteella Jumala on jo saanut sen viestin kyselijän sydämeen asti, että Jumala on olemassa ja että hän on Jumalan edessä vastuullinen olento silloinkin, kun kyselijä tätä Jumalan yleistä ilmoitusta vastustaa. Meidän ei siksi koskaan tarvitse ruveta kenellekään Jumalan olemassaoloa todistamaan. Sellainenkin ihminen, joka ei sitä halua tunnustaa, tietää sen. Siksi onkin mielenkiintoista, että Japanissa en muista kovinkaan monen edes vaatineen minulta mitään todisteita Jumalan olemassaolosta.

6.1. Pelkkä todistus ei riitä

Pelkkiin omiin kokemuksiin rajoittumisessa on kuitenkin oma vaaransakin. Kun idän uskonnollisuus perustuu yleensäkin erilaiseen enemmän tai vähemmän mystiseen uskonnolliseen kokemukseen, kyselijä voi pelkän kertomuksen omasta uskoontulosta samaistaa muihin uskonnollisiin kokemuksiin ja saada siis aivan väärän kuvan Kristususkosta parhaista yrityksistämme huolimatta. Heti alusta lähtien on siksi mitä voimakkaimmin korostettava kristinuskon historiallista luonnetta ja sitä, että on kysymys henkilökohtaisesta suhteesta persoonalliseen Jumalaan ja Jeesukseen Kristukseen. Ratkaisevaa siinä ei ole minun kokemukseni, vaan se KENEN kanssa ollaan tekemisissä.

Itse olen käyttänyt usein kahta lähestymistapaa, jotka olen joko liittänyt toisiinsa tai sitten omaan henkilökohtaiseen todistukseeni. Todistus on jossain määrin aina tarpeen, sillä kun siinä avaamme oman sydämemme ovea kertoen avoimesti niistä synneistä, jotka Herra antoi anteeksi, ja Hänen armonsä suuruudesta, saamme kyselijänkin helpommin raottamaan omaa sydäntään.

6.2. Onnea etsivä ihminen

Ensimmäisessä lähdän liikkeelle kaikille ihmisille yhteisestä halusta päästä elämään onnellista ja rikasta elämää. Asetan ihmisen eteen sellaiset onnen ehdot, joihin hän sydämestään yhtyy. Teen sen usein vertaamalla suhdetta Jeesukseen Kristukseen

onnelliseen avioliittoon, jonka rinnastuksen Raamattukin tekee. Esitykseni saattaa kulkea esimerkiksi seuraavia uria:

6.2.1 Mitkä ovat todellisen onnen ehdot?

Niitä eivät ole terveys, menestys, taloudellinen hyvinvointi jne, niin itsessään hyviä asioita ne lienevätkin. Sairaskin voi olla onnellinen, samoin köyhä ja epäonnistunut. Todellisen onnen ehdot ovat ilo, rauha, rakkaus ja toivo. Ilman niitä ei voi esiintyä mitään todellista onnea ja jokainen niistä tarvitaan. Jos yksikin puuttuu, olemme onnettomia. Mutta mitä ne oikein ovat.

6.2.2. Ilo

Ilo ei ole sitä, että meille tapahtuu jotain suurta ja ihmeellistä. Sellaisia tapahtumia ja kokemuksia elämässämme on aniharvoin, päinvastaisia sitäkin useammin. Ilo on "kahvikuppi", jonka molemmin puolin istuu ihminen. He keskustelevat ja kokevat, että tuo toinen ymmärtää minua ja minä häntä. Ilo on sydämen jakamista toisen kanssa. Älköön koskaan kodeistamme lakatko keskinäinen sydämen jakaminen. Mutta kuitenkin ihminen ei voi kaikkein syvintään millään toiselle ihmiselle jakaa. Vain Herra Jeesus kykenee todella meitä ymmärtämään, siksi ilon salaisuus on Herran rukoileminen. Henkilökohtainen sydämen avaaminen Herralle on onnen ehto numero yksi.

6.2.3. Rauha

Mitä on sitten rauha? Se ei suinkaan ole mielen tyyneyttä, jota mikään ei saa järkyttää. Me olemme ihmisiä, jotka olemme luodut nauramaan ja itkemään. Rauha ei ole tunteiden tukahduttamista. Kun pientä lasta käsketään menemään pimeään yksin, hän pelkää eikä lähde. Mutta jos isä tai äiti ottaa häntä kädestä, niin hänellä on rauha, vaikka ympäristö olisi kuinka pimeä. Todellinen rauha on henkilö, johon voi turvautua. Niin suuri ja turvallinen. Avioliitossa toki saamme etsiä turvaa toisistamme, mutta syvimmissä merkityksessä ihminen ei voi olla toisen turva. Vain se Herra, joka on kuoleman voittanut, voi antaa meille iankaikkisen turvan.

6.2.4. Rakkaus

Mitä on rakkaus? Se ei suinkaan ole jokin tunnetila. Eihän meiltä edes avioliittoon vihittäessä kysytä: "Tuntuuko sinusta siltä, että voit myötä ja vastoinkäymisessä rakastaa puolisoasi?" Meiltä kysyttiin: "TAHDOTKO?" Rakkaus on päätös toimia toisen hyväksi, antaa hänelle arvostusta, aikaa, vaivannäköä, rahaa, ruumis ja henki. Rakkaus on antavaa toimintaa. Onnen ehto on, että voimme saada tällaista rakkautta osaksemme ja voimme antaa samaa rakkautta. Rakkaus kohdistuu aina toiseen henkilöön. Meidän syntisyytemme vuoksi antava toimintamme on aina rajoitettua ja puutteellista, mutta on se Herra, joka antoi itsensä meidän puolestamme ristin kärsimyksiin ja tuskiin. Hän, Jeesus Kristus, tahtoo olla kotinne rakkauden lähde. Ilman Häntä rakkautenne kuihtuu.

6.2.5. Toivo

Toivo elämässämme ei ole siinä suuressa ja mahtavassa, jota ehkä pääsemme jatkossa kokemaan. Voi olla, että elämämme huiput ovat jo takanapäin. Toivo on sitä, kenen kanssa saamme viettää tulevaisuutemme. Siinä merkityksessä avioliiton solmimiseen aina liittyy toivoa, mutta syvimmiltään vain Herra Jeesus on sellainen Henkilö, joka voi taata meidän iankaikkisuutemme. Hän on luvannut olla kanssamme joka päivä ja koko iankaikkisen taivaan verran.

6.2.6. Yhteinen nimittäjä

Ilo on siis se Henkilö, jolle saa kaiken jakaa. Rauha on se Henkilö, johon voi kaikessa luottaa ja turvata. Rakkaus on se Henkilö, joka antaa kaikkensa minun puolestani. Toivo on se Henkilö, joka lupaa olla iankaikkisesti kanssamme. Todellinen onni ei ole siis mielentila tai tunnetila, vaan yhteyttä Herraan Jeesukseen. Jotta voisimme olla onnellisia, tulee Hänen, Herran Jeesuksen Kristuksen asua sydämässämme ja kodeissamme.

7. Synnin luonne

Tästä on sitten helppo jatkaa kysymykseen synnin luonteesta, sillä jokaisen on pakko myöntää, että kuvatonlainen onni on varsin harvinaislaatuista maailmassa, vaikka ihmiset onnea etsivätkin. Tällaisesta lähestymistavasta on sekin etu, että synnin luonne on verrattain helppo ymmärtää oikein.

7.1 Käsitteellistämisen vaaroja

Omassa kristillisessä perinteessämme, jossa olemme olleet kovin valmiita käsitteellistämään hengellisen elämän luonnetta siinä määrin, että se olemus henkilökohtaisena ja elävänä suhteena Persoonaan on paljossa hämärtynyt ja muuttunut jonkinlaiseksi joukoksi ihmisen omia sieluntiloja. Synti käsitteenkin usein ymmärrämme jonkinlaiseksi syövän tyyppiseksi sairaudeksi, josta jos leikkaushoito olisi mahdollista voisimme päästä kokonaan eroon. Sen vastakohtana taas pidämme helposti vanhurskautta, joka esiintyy joko tämän syntisairauden puutteena tai jonkinlaisena myönteisenä lisänä persoonallisuutemme.

7.2. Persoonasuhde ja synti

Raamattu ei sen sijaan milloinkaan eristä syntiä Jumalan persoonasta eikä liioin vanhurskautta Jeesuksen Kristuksen persoonasta. Ihmisen synti ei ole vain jotain pahaa hänessä, vaan se on aina väärää suhdetta toiseen persoonaan eli Jumalaan. Juuri siksi se on vakavaa, kun ihminen on erossa Jumalasta ja kapinassa Jumalaa vastaan. Vanhurskautta ei myöskään voi Raamatussa kuvitellakaan erillään itse Jeesuksen Kristuksen persoonasta. Kukaan ei ole vanhurskas eikä vanhurskautettu, ellei itse Herra Jeesus Kristus ole hänen elämässään ja ellei hän elä suhteessa Häneen.

7.3. Persoonasuhde ja vanhurskaus

Niin sanottu luettu vanhurskaus eli lahjavanhurskaus ei todellakaan tarkoita sitä, että Jeesus Kristus on jossain kaukana vanhurskautetun elämästä. Vain Jeesuksen kanssa ollessaan ihminen on vanhurskautettu eli Jumalalle kelpaava. Vanhurskaus ei myöskään tarkoita, että kun se on kerran saatu, niin sitten joskus päästään taivaaseen, vaan sitä, että Kristuksessa ollaan jo nyt Jumalan kanssa, koskapa ollaan myös Jumalalle kelpavia.

7.4. Jumalan suuruus ja armo

Ennen syntikäsitteen selvittelyä voi tietysti käsitellä myös sitä, millainen Jumala on rakkaudessaan ja pyhydessään. Kun Jumalan luomisteoista käsin on viitattu Jumalan suuruuteen ja pyhään valtasuuruuteen sekä Tuhlaajapoika-kertomuksen avulla osoitettu, millainen on taivaallisen Isän sydän Hänen luotaan pois juossutta ja siksi onnettomaksi joutunutta ihmistä kohtaan, on helpompi jälleen syventää synnin luonnetta ja sen lopullisia seurauksia.

7.5. Synnin seuraukset

Jossain määrin kyselevä ihminen tietää ja tajuaa omassa tunnossaan, että hän on syntiensä tähden syyllinen, hän pelkää juuri syyllisyytensä tähden, hän ei tunne elämän tarkoitusta ja mielekkyyttä eksyksissä Jumalan luota, ja tajuaa myös, että hänen kuolemansa johtaa hänet lopulliseen vastuuseen synneistä. Kadotuksen luonne ja pelastuksen ehdoton välttämättömyys käydään myös heti läpi.

7.6. Orjuus

Samalla osoitetaan, että ihminen on synnin niin sitoma, sen orja, ettei hänellä itsellään ole mitään keinoja itsensä auttamiseen. Tätä asiaa on erityisesti korostettava siksin, että kaikki luonnollinen uskonnollisuus - niin myös idässä - lähtee liikkeelle siitä, että ihminen kykenee auttamaan itsensä jotenkin onnettomasta tilastaan, kunhan vain hän saa jotenkin tahdonvoimansa liikkeelle ja saa sopivaa yhteisöllistä tai uskonnollista apua ponnistuksilleen. Tämä ihmisen ääretön luottamus omiin mahdollisuuksiinsaahan on koko synnin perusluonne, ylpeyttä, jossa ihminen kuvittelee kykenevänsä sellaiseen mihin Jumalakin.

8. Pelastus Kristuksessa

Tästä sitten edetään siihen tapaan, jolla Jumala valmisti pelastuksen Jeesuksessa Kristuksessa. Toinen lähestymistapani tällaisissa tilanteissa on sellainen, että aloitan suoraan menemällä pelastuskysymykseen ja vasta sen jälkeen ikään kuin pelastuksesta käsin osoitan, mistä meidät pelastetaan ja millaiseen yhteyteen Jumalan kanssa pelastettu pääsee. Näin menettelen varsinkin silloin, kun kyselijä tietää jo jotain kristinuskon sisällöstä ja esittää esimerkiksi kysymyksensä seuraavaan tapaan: "Voisitko selittää minulle, mitä Raamattu oikein opettaa?"

8.1. Raamatun nimi

Otan silloin esiin Raamatun ja kysyn, mikä kirjan nimi on. Sana Raamattuhan ei ole oikeastaan nimi, vaan kirjan luonnehdinta. Japaniksi Raamattu käännetään muotoon Pyhä Kirja niin kuin pohjimmiltaan suomenkielessäkin (Pyhä Raamattu, raamattu=kirja). Varsinainen nimi on Raamatun molempien osien yhteinen osa eli Testamentti. Japanin kielellä osia nimitetään Vanhaksi ja Uudeksi Liitoksi tai Sopimukseksi. Näin lähdän liikkeelle siitä, että nimensä mukaisesti Raamattu on testamenttimuotoinen sopimusasiakirja ihmisen ja Jumalan välillä. Sopimuksen on laatinut Jumala itse. Sitten käyn lyhyesti Uuden Testamentin osalta tämän liittoasiakirjan luonnetta esimerkiksi seuraavaan tapaan:

8.2. Sopimusasiakirja

Herra on solminut meidän kanssamme sopimuksen. Se on testamentti muotoinen liittoasiakirja. Testamentti toisin kuin tavanomaiset kahden osapuolen sopimusasiakirjat, ei tarvitse muuta kuin toisen osapuolen allekirjoituksen. Mutta tullakseen voimaan on sen laatijan kuolema voitava näyttää toteen. Se on sopimus jälkeen jäävien ja kuolevan välillä. Ja niin kuin kaikissa japanilaisissa asiakirjoissa on punainen leimasinetti, niin Jeesuksen laatima testamenttikin on Hänen pyhällä ja kalliilla verellään sinetöity. Mitä sitten se testamenttiasiakirja, jonka Jeesus on meille Uudessa Testamentissa kirjallisessa muodossa jättänyt, oikein sisältää. Siinä on kaksi puolta.

8.3. Testamentin sisältö

Ensiksikin Jeesus antaa siinä erittäin perusteellisen luettelon synnistä ja synneistä. Siinä ovat ylpeys, epäusko, kateus, viha, mustasukkaisuus, rahanhimo, ihmispelko, varkaus, ahneus, petos, haureus, aviorikos, epäjumalanpalvelus, puoluemieli, ryhmäitsekkyys, väkivaltaisuus, valehtelu, murha, välinpitämättömyys, itserakkaus, kerskailu, halveksunta, hyvän laiminlyönnit, pahanpuhe, syrjintä, kiittämättömyys, nurina, kapinamieli, teeskentely, ilveily, kunnianhimo, epätoivo, itsesääli, katkeruus, juoppous, turhamaisuus, tottelemattomuus, veropetokset jne. Lista on todella pitkä. Kaikki ne ovat syntejä ei vain ihmisiä vastaan, vaan ennen kaikkea Jumalaa vastaa. Sitten Jeesus sanoo, että Hän ottaa koko vastuun noista synneistä ja ne tehneiden ihmisten koko syntisyydestä ja menee heidän sijastaan kuolemaan ja Jumalan pyhän vihan alaisena Jumalan hyljättäväksi. Hän maksaa ne kuolemallaan. Hän ottaa niiden rangaistuksen kärsittäväkseen loppuun asti.

Testamentin toisessa osassa Hän taas jatkaa: "Minä annan koko omaisuuteni jälkeen jääville, joiden synnit vien ristille. He saavat kaiken, mitä minulla on, niin saavat jopa minut itseni. He saavat Jumalan lapseuteni, pyhyyteni, vanhurskauteni, kirkkauteni, taivaan, rakkauteni, iloni, toivoni, Isäni, Pyhän Henkeni, iankaikkisen elämäni, Sanani, vallan julistaa synnit anteeksi, vallan parantaa ja ajaa ulos riivaajia, armolahjat, läsnäoloni, kärsivällisyyteni, kiitollisuuteni, elämän, ylösnousemuksen, rukousten kuulemisen, tehtävän jne." Ja lista jatkuu vielä pitkään.

7.3.1. Voimassa oleva asiakirja

Tämä testamentti tuli voimaan noin 1961 vuotta sitten ja on yhä voimassa. Tuon testamentin sisältö on nyt meille kouriintuntuvasti tarjottu armovälineiden Jumalan Sanan, Raamatun, kasteen ja ehtoollisen kautta. (Vaikka kuulija tuskin vielä voi tajuta, mitä armovälineet tarkoittavat, korostan, että Jumalan kanssa on mahdollista ja erittäin käytännöllisellä tavalla päästä yhteyteen seurakunnan keskellä.) Mutta koskeeko tuo testamentti minua? Jos ja kun testamentti koskee uskovaa kristittyä, niin siinä on muuttumaton perusta hänen pelastuksensa varmuudelle. Niin kauan kuin testamentti on voimassa, hän on sopimussuhteessa Jeesuksen kautta Isään. Jos siis tuo sopimus on voimassa häneen nähden, hän voi olla turvassa. Hän ei todellakaan joudu kadotustuomion alaiseksi. Kristuksessa Jeesuksessa olo on tuon testamentin nojalla voimassa olevaa Jumalan lapseutta.

7.3.2. Historiallisuus

Testamentin voimaan tulon sinetöi Jeesuksen ruumiillinen ylösnousemus pääsiäisenä. Kun näin on käyty lyhyesti lävitse Jumalan tulo ihmiseksi Jeesuksessa ja Hänen kärsimisensä ja kuolemansa ja ylösnousemuksensa todellinen ja historiallinen luonne (vastakohtana kaiken idän uskonnollisuuden myyttipohjaisuuteen), siirrytään edelleen testamentti teemassa pysyen selvittämään uskon luonnetta, eli sitä miten tämä Jeesuksen valmistama pelastus synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallasta on tänään vastaanotettavissa.

7.3.3. Keitä varten?

Keitä tuo testamentti koskee? Saadaksesi tavanomaisella testamentilla omaksesi sen, mitä Sinulle on luvattu, Sinun tulee siirtää omaisuus, joka Sinulle on testamentattu omiin nimiisi. Sitä varten Sinun tulee todistaa henkilöllisyytesi ja suorittaa lainhuudatus.

Jeesuksen testamentti koskee kaikkia niitä, jotka tunnustavat omikseen ne synnit, jotka Jeesus kantoi Golgatan ristillä. Pelastukseen riittää siis se, että ihminen todista henkilöllisyytensä Jeesukselle tunnustamalla, että juuri hän on niin syntinen ja kadotustuomion ansaitseva, kuin Raamattu osoittaa. Niin tekevä saa pysyväksi omaisuudekseen kaiken sen, minkä Jeesuksen testamentti lupaa. Hän ei saa vain osaa siitä, vaan aivan kaiken.

9. Miksi risti tarvittiin?

Yhtä vähän kuin suomalaisen on japanilaisenkin helppo ymmärtää Jeesuksen Golgatalla tapahtuneen sovitustyön luonnetta. Hän saattaa kysyä, mikä sitä oikein vaati tai mitä tekemistä lähes 2000 vuotta sitten tapahtuneella on hänen kanssaan. Näihin kysymyksiin on siksi heti pyrittävä antamaan jonkinlainen vastaus, jonka varsinaisen sisällön vain Pyhä Henki voi asianomaiselle selvittää. Etenen jotenkin seuraavaan tapaan:

Miksi Jeesuksen täytyi kärsiä Golgatan ristillä? Miksi on niin, että vain Golgatan veressä on syntien anteeksiantamus. Miksi ei pelkkä Jumalan rakkauden julistus riitä. Kuka ja mikä vaati Jumalaa antamaan oman ainoan Poikansa ristille kärsimään ei vain hirveää

ruumiillista tuskaa vaan ennen kaikkea sen hengellisen tuskan, että Isä joutui hylkäämään oman Poikansa. Jumalan hylkäämänä olo on kadotusta, helvettiä, ja Jumalan tuomion tulta. Voidaankin sanoa, että Jumalan pyhän vihan ja tuomion tuli poltti Jeesuksen, Jumalan oman Pojan, Uhrikaritsan, ristin kärsimyksessä. Miksi Jumalan täytyi itse antaa niin hirvittävä uhri? Mikä sitä vaati?

9.1. Jumalan pyhyden vaatimus

Sitä vaati Jumalan pyhyys ja rakkaus. Jumalan pyhyys ja oikeudenmukaisuus vaati sitä, koska Jumala ei voi jättää ainoatakaan syntiä rankaisematta. Jos Jumalan maailmankaikkeuteen jää yksikin synti rankaisematta ja poistamatta, Jumala ei ole enää Jumala. Jumala on valkeus, jossa ei ole mitään pimeyttä. Synnin poistamiseksi ei ole mitään muuta tietä, kuin se, että synti tuomitaan, rangaistaan, hyvitetään ja sovitetaan. Synnin sovittava rangaistus on iankaikkinen kadotus eli helvetti, mikä ei suinkaan tarkoita paikkaa, jossa sielunvihollinen ja pimeyden voimat hallitsevat, vaan se on paikka, jossa Jumala tuomitsee ja rankaisee oikeudenmukaisesti synnin. Jumala on kuluttava tuli. Kuka voi kestää Hänen tultaan?

9.1.1. Omatunto Jumalan liittolainen

Sinun omatuntosi on muuten Jumalan oikeudenmukaisen vaatimuksen lahjomaton kannattaja. Koko yhteiskuntamme, sen oikeuslaitos jne, pysyy pystyssä siksi, että synnissä Jumalastakin erossa ollessaan ihmisen omatunto vaatii synnille rangaistusta ja tuomiota. Myönsi ihminen sitä tai ei, hän vavahtaa kuoleman edessä siksi, että hän alitajuisesti tietää, että omantunnon vaatimus tuomiosta ja rangaistuksesta on oikea. Et voi päästä ainoastakaan synnistäsi joutumatta tekemään siitä lopullista tiliä.

Omatuntosi on Jumalan liittolainen. Ja juuri siksi niin moni yrittää omantuntonsa paaduttaa. Mutta ihmisellä ei ole mitään keinoa, millä hän voisi menneen tehdä tyhjäksi, tehdyn tekemättömäksi ja laiminlyödyn tehdyksi. Hän tietää, että tuomio tulee. Hän pelkää, ja pelkää syystä.

9.1.2. Rangaistuksen täytyy tulla

Rangaistus on ainoa asia, mikä vapauttaa omantunnon. Parhaiten sitä kuvanee monien meidän yhteinen kokemuksemme lapsuudestamme, kun omatuntomme oli vielä todella herkkä. Muistan tehneeni salaa jotain paha. Sen jälkeen oli paha olo, kun omatunto syytti. Kun sitten asia paljastui, jotenkin helpotti, mutta nyt alkoi rangaistus pelottamaan sitäkin enemmän. Vihdoin vitsa sai hoitaa tehtävänsä. Ja mikä helpotus! Kun rangaistus oli ohi, omantunnon syytös oli poissa. Mikä vapaus siinä olikaan! (Julma on se kasvattaja, joka piinaa paha tehnyttä lasta huonon omantunnon ruoskalla, kun voisi vapauttaa hänet, antamalla sopivan rangaistuksen lapselle.)

9.2. Jumalan rakkauden vaatimus

Jeesuksen uhria Golgatalla vaati kuitenkin ennen kaikkea Jumalan käsittämättömän suuri rakkaus. Hän valitsi mieluummin oman rakkaan Ainoan Poikansa Jeesuksen Kristuksen kärsimään Sinun syntiesi rangaistuksen kuin sen, että Sinä itse joutuisit

kantamaan omien syntiesi rangaistuksen. Hänet synnitön ja puhdas lävistettiin tuskalla, jotta sinä syntinen ja saastainen saisit rauhan, ilon ja vapauden. Jotta saisit vanhurskauden, jolla kelpaat Jumalan taivaaseen, jotta saisit omistaa iankaikkisen elämän. Kaiken tämän saat ilmaisena lahjana ottaa vastaan, sillä Jeesus maksoi hinnan siitä.

Omatuntosi on tässäkin kohden Jumalan liittolainen. Kun sinä tunnustat, että juuri Sinun syntisi ovat syy, Jeesuksen kärsimykseen, ja turvaat lupaukseen siitä, että kun Jeesus kärsi sijastasi, niin sinun ei enää tarvitse kärsiä, niin merkillistä kyllä omatuntosi tyytyy siihen, löytää rauhan ja vapautuu kuoleman ja tuomion pelosta. Omatunto tyytyy Jeesuksen Sinun Sijaisenasi saamaan rangaistukseen.

9.3. Ymmärrys ja usko

Emme koskaan täällä ajassa voi pohjaan asti ymmärtää Jumalan Golgatan verisessä uhrissa antaman ja ilmaiseman rakkauden syvyyttä. Sen siunausta saamme koko iankaikkisuuden verran maistaa ja kokea. Sen armoa syntinsä anteeksi saaneet ja taivaaseen päässeet tulevat ylistämään iankaikkisesta iankaikkiseen. Taivaassa laulumme aihe, uuden virren aihe, on Tapettu Karitsa.

Mutta täällä ajassa voimme ymmärtää, että Jumalan rakkaus uhrasi oman Poikansa juuri minun tähteni ja juuri Sinun tähtesi. Uskomalla ja omistamalla tämän tosiasian Sinä saat syntien anteeksiantamuksen ja elämän ja autuuden. Mutta missään muualla ei ole sydämelle rauhaa löydettävissä. Sillä ei kukaan eikä mikään muu kuin synnittömän uhrikaritsan, Jeesuksen, veri voi sovittaa syntejäsi.

10. Uskon olemus

Tässä vaiheessa käymme sitten yhdessä pohtimaan vielä uskon olemusta. Niin idän uskonnollisuudessa kuin meidän suomalaisessa ilmastossammekin olemme jälleen onnistuneet irrottamaan uskon kohteestaan Jeesuksesta Kristuksesta jonkinmoiseksi erilliseksi asiaksi. Ajattelemme, että joillakin ihmisillä on sellaista ominaisuutta kuin usko paljon ja toisilla sitä on päässyt kehittymään vasta kovin vähän, ja sitten noilla epäuskoisilla ei sitä ole yhtään. Mutta Raamattu osoittaa aivan selvästi, että uskoa voi esiintyä vain suhteessa Herraan Jeesukseen. Uskohan on Hänen tuntemistaan ja siihen perustuvaa luottamusta Häneen. Ilman Jeesusta ei voi esiintyä mitään "ainetta" nimeltä usko. Epäusko ei ole liioin "usko" -aineen puutetta, vaan enemmän tai vähemmän tietoista Jumalan ja Jeesuksen työntämistä pois luotaan. Epäusko sanoo: "En tarvitse Sinua Jeesus". Usko sanoo: "En voi elää ilman Sinua Jeesus." Usko on siis selkeätä Jeesuksen vastaanottamista, kun Hän tulee sydämemme ovelle ja kolkuttaa päästäkseen sisälle. Epäusko on sydämen sulkemista Häneltä.

10.1. Usko vastauksena

Kukaan ihminen ei voi omilla päätöksillään tai ponnistuksillaan saada Jeesusta tulemaan luokseen, mutta kun Hän tulee, voimme pyytää Häntä tulemaan elämäämme. Se on uskoa. Kun Hän sitten astuu sydämeemme, Hän antaa kaikki syntimme anteeksi, lahjoittaa meille uuden elämän, tekee meistä Jumalan lapsia ja liittää meidät

seurakuntansa yhteyteen. Usko on siis suunnattoman lahjan vastaanottamista, lahjan, joka ei ole vähempää kuin Herra Jeesus Kristus itse. Hänen mukanaan saamme sitten kaiken muun.

10.2. Valinnan eteen

Käytyämme näin läpi Kristus-uskon keskeisimmät asiat, joiden uskominen sellaisenaan riittää ihmisen pelastukseen, asetamme kyselijän välittömästi valinnan eteen. Vastaanottamalla lähetin tai uskovan ihmisen todistuksen hän voi vastaanottaa myös Herran Jeesuksen Kristuksen. Hän on vastuussa kuulemastaan, mutta juuri siksi hänelle Jeesus tarjoaa pelastusta siinä evankeliumissa, jonka hän juuri kuuli. Herra itse nimittäin lupaa, että jokainen joka huutaa avukseen Herran nimeä pelastuu. Kysymme: "Haluatko, että Jeesus Kristus astuu nyt elämäsi, antaa Sinulle synnit anteeksi ja liittää Sinut seurakuntaansa ja alkaa Sinun kauttasi kantaa rakkauden ja rauhan ja ilon hedelmää?" Jos hän ilmaisee haluavansa, kysymme vielä onko hänellä joku tai joitakin sellaisia syntejä, jotka häntä erityisesti painavat. Sen jälkeen julistamme hänelle synninpäästön ja pyydämme häntä rukoilemaan sydämestään meidän perässämme esimerkiksi seuraavan rukouksen:

"Jumala, olen syntinen. En kykene pelastamaan itseäni. Otan nyt sydämeni valtaistuimelle Vapahtajana ja Herrana Jeesuksen Kristuksen, joka kuoli minun syntieni sijaiskärsijänä ristillä ja nousi kolmantena päivänä kuolleista. Koska tästedes hylkään synnin ja lähdän seuraamaan Kristusta, anna syntini anteeksi ja anna minun vaeltaa uudessa yltäkyläisessä elämässä. Luotan lupauksiisi ja kiitän Sinua. Rukoilen tätä Kristuksen nimessä. Aamen."

10.3. Vastaanotto

Voi olla, ettei kyselijä ole valmis tätä rukousta rukoilemaan, mutta yllättäen jonkun sydän voi olla täysin auki ja kokea pelastuksen armon ensi kertaa evankeliumin kuullessaan. Joku taas saattaa rukoilla muodollisesti, mutta silti sitoutua sillä tavalla, että tulee uudelleen kuulemaan Sanaa. Joku taas ei enää ilmaannu Sanan ääreen. Jokaiselle tulee kuitenkin viestittää koko se evankeliumi, mikä pelastukseen tarvitaan.

11. Jatko-ohjeet

Ennenkuin kyselijä palaa kotiinsa selvitämme vielä miten yhteys Jeesuksen Kristuksen kanssa säilyy päivittäisen Hänen sanansa lukemisen ja kuulemisen kautta, päivittäisessä rukousyhteydessä Häneen, uskovien keskinäisessä yhteydessä seurakunnassa ja jakamalla Kristukselta saamaa armon evankeliumia muille.